

Entrevista a Ignasi Riera

“Anguita ens ha fet més mal que bé”

Ignasi Riera, diputat d'Iniciativa per Catalunya, parla en aquesta entrevista de la dimissió d'Anguita, de la desaparició dels partits comunistes i de la somniada revolució. Riera no té pèls a la llengua.

En un article recent es queixava que, als d'Iniciativa per Catalunya, us continuïn qualificant de comunistes i acabaves reclamant un respecte "com es respecta l'ateu en poble de creients o el beneït del poble en societat de savis". ¿Els comunistes han quedat condemnats a ser una *rara avis*?

—Temporalment, sí. Estarem una època en què el comunisme serà un valor de baixa. Sense anar més lluny, avui o ahir hi havia un article de Baltasar Porcel a *La Vanguardia* que diu que les idees de progrés són pròpies dels col·leccionistes de segells.

La imatge de l'ateu que usava en l'article era una imatge de tipus social. Durant molt de temps en els pobles absolutament catòlics un ateu era una excepció. A la llarga es va veure que els ateus eren més importants que no pas els creients, perquè podien aportar un pensament laic sobre les coses. En el mateix article deia més coses. Sota la paraula comunista s'han trobat règims absolutament negadors de la llibertat com el soviètic, però també sota aquesta denominació en aquest país hi havia gent que lluitava per les llibertats democràtiques i el pluralisme. Si jo digués: "en nom del cristianisme s'han comès molts crims, i tot polític democratacristià és culpable dels crims que s'han comès en nom de la Inquisició", tu em diries que sóc boig. Doncs jo també dic "sou bojos si ens voleu encolomar els crims comesos en nom del stalinisme".

—¿Per què Anguita s'obstina a mantenir el PCE?

—Al darrere d'això hi ha una història molt dura. Tracto de fer una reflexió des de dins de l'Anguita. És molt difícil en aquests moments poder separar les raons polítiques de les sentimentals. Tu vas per aquests pobles de Déu i et trobes amb un senyor que et diu: "Vaig estar tants anys separat de la dona per raons

de militància clandestina, quan em van detenir em van deixar massacrats preguntant-me si pertanyia al Partit Comunista, vaig haver d'anar a les muntanyes i organitzar-me. Tot això ara no m'ho traguin vostès". És una manera de dir: "Deixeu-nos morir tranquils, deixeu-nos morir amb les sigles". Penso que l'Anguita s'ha trobat, en un moment determinat, com diu el Cruyff, enganxat per un intent de connexió cordial amb aquesta mena de militants. Entenc l'adhesió sentimental a tota aquesta gent, però políticament és una barbaritat. A l'Anguita, l'ha perdut i el perd la retòrica. Una cosa és fer sermons i una altra és fer política. I l'Anguita fa sempre sermons. Els partits són eines, i quan l'eina no serveix has de canviar de partit. I en aquests moments és evident que ni el PCE ni el PSUC són eines polítiques vàlides. S'ha de dissoldre el PSUC i s'ha de dissoldre el PCE a l'interior d'una altra formació una mica més àmplia.

—¿Anguita no ha fet més mal que bé a Iniciativa?

—En molts aspectes ens ha fet mal, perquè la gent pot pensar que Esquerra Unida són els parents més pròxims d'Iniciativa a l'estat espanyol. En les declaracions de política general, de política exterior, de concepció de l'autonomia, segur que Anguita ens pot haver fet mal. En canvi, també s'ha de dir que, quan Anguita assisteix a les campanyes electorals de Catalunya, i ens ajuda, perquè té un discurs que connecta amb majories. Ara, des del punt de vista polític, que és el que tu em preguntaves, ens ha fet més mal que bé, segur.

—¿La dimissió d'Anguita ha fet que més d'un respirés dins d'Iniciativa?

—No, i et diré per què. Perquè no ha quedat clar que fos un acte definitiu.

—¿Si la dimissió fos realment definitiva, sí que hauria respirat?

—Jo, sí. A mi m'hauria deixat molt més tranquil, si fos una dimissió defini-

tiva. En aquest cas jo hauria estat el primer a proposar un homenatge a Julio Anguita i que li demanessin de continuar com a president d'alguna cosa, la Fundación Cordobesa de las Tres Culturas o el que vulguis. Perquè considero que és una figura política molt important, que ha tingut moments molt bons, que va ser un bon alcalde de Còrdova, que ha entès els mecanismes de l'economia social i els interessos dels ciutadans millor que no altres polítics. Si la dimissió hagués estat definitiva, hauria fet tot això i m'hauria preocupat immediatament de preguntar "i ara, ¿qui hi haurà al davant d'Esquerra Unida?".

El problema és que la dimissió d'Anguita és una dimissió de final de primer acte. I aquestes dimissions de final de primer acte fan que la gent no es mogui del teatre fins que no s'acaba la representació. El problema és que mentrestant molts se'n van del teatre i diuen: "aquesta representació ja no m'interessa". És això el que em preocupa.

—¿Com veu la decisió d'Esquerra Unida del País Valencià d'inscriure's com a partit polític?

—Sospito que en aquests moments al País Valencià el que deu ser un detonant és la composició de l'ajuntament de València. Al País Valencià deu ser molt difícil de situar-se políticament perquè la bipolarització és molt bèstia. Si un company d'Esquerra Unida del País Valencià vol deixar clar que es diferencia dels socialistes, si vol deixar ben clar que dins d'EUPV hi ha elements nacionalistes, deu ser molt difícil de marcar l'autonomia d'EUPV davant les forces polítiques majoritàries.

—¿Però què en pensa de la decisió d'inscriure's com a partit polític?

—Jo els donaria la meua benedicció papal, si en pogués donar. A mi em sembla molt bé. Repeteixo que el problema de situar-se políticament al País Valencià és molt més difícil que no a Catalunya.

—*Albert Taberner, president federal d'EUPV, ha declarat que el seu partit "continua estant a favor de la superació de l'actual societat capitalista". ¿A què li sona això?*

—Home, jo també voldria arribar a una societat justa en què no hi hagués problemes i els gossos no es caguessin pel carrer. Tots estem per la superació d'aquests entrabancs. Que es respectin els passos de vianants, que les ciutats siguin netes... em sembla molt bé. A mi, aquesta mena d'afirmacions em deixen tan satisfet com quan resava el credo.

—*¿Com de satisfet?*

—Beatíficament satisfet. Em sembla molt bé de demanar que el demà sigui millor, però per mi, que el demà sigui millor és continuar fent tot el possible per carregar-me la Llei Corcuera. Si tu dius "volem un món lliure" tots els partits estaran d'acord i entusiasmats. En canvi si dius "no volem la Llei Corcuera", ¿quants partits et seguiran? Cal fugir de les grans afirmacions. Davant d'algú que et parla de grans principis estàs perdut, perquè sempre té raó, et quedes absolutament bloquejat. ¿Però i les coses concretes? Hauríem d'exigir que cada gran declaració vingués avalada per dues-centes propostes concretes.

—*¿Les solucions concretes, parcials, condueixen a la superació de la societat capitalista?*

—Ens portaran a superar-la. M'explico. Als Estats Units es diu que Suècia, Dinamarca i Noruega són els països comunistes més perillosos per al sistema capitalista. ¿Per què? Estats Units és un país on no hi ha dret al treball, no hi ha dret a l'atur, no hi ha despeses de seguretat social pública. Als països esmentats l'estat té una capacitat enorme de donar serveis socials públics. Això vist des dels EUA és la revolució comunista. Crec sincerament que la suma de petites reformes orienta cap a un projecte realment diferent.

—*¿Llavors l'ideal revolucionari d'avui en dia ha de ser l'estat del benestar?*

—Ha de ser l'estat del benestar majoritari. Per mi el nou Manifest Comunista és la Declaració de Drets Humans, però no a l'engròs, sinó a la menuda. Del que es tracta és d'aconseguir la revolució de la majoria. Durant molt temps s'ha teoritzat que només s'hi podia arribar a través de la lluita armada, però els qui no hem estat mai a favor de la lluita armada diem que s'hi ha d'arribar a través de mecanismes de pressió democràtica.

El camí és molt més tortuós, sí. Però fixa't, als que hi van arribar a través de la via armada, quant de temps els ha durat...

—*¿Ignasi Riera és llavors un revolucionari de final del segle XX?*

—Jo més aviat diria que sóc un senyor que pesa 113 quilos i que el que intenta de fer és sobreviure. Seriosament: tractar d'aconseguir per a mi un marc de dignitat més gran em porta a voler-ho també per als del costat. Jo no disfruto sent l'excepció, sinó aconseguint que els altres tinguin accés al mateix que jo tinc.

Eduard Voltas

